

A központi pályaudvar, az új műhely és fűtőház.

(Saját tudósítónktól.) Évekkel ezelőtt kezdődtek tárgyalások a város és a kereskedelmi minisztérium között annak érdekében, hogy Szegeden központi pályaudvar és ezzel egyidejűleg új, a réginél lényegesen nagyobb vasuti műhely és fűtőház épüljön. A tárgyalások fonalát kisebb-nagyobb megbeszélésekkel újból és újból fölvetették, míg most jó forrásból az a hiteles hír érkezik hozzánk, hogy azok részben *eredményre vezettek*.

A vasuti műhely és fűtőház építésénél két terület került szóba. Az egyik a villamos vasút központi telepe mögött levő tér egész a Kálváriaig, ez magántulajdon, a másik az utászlaktanya és a rendező pályaudvar között levő terület, ami a városé. Minthogy a város úgy a fűtőház, mint a műhely számára ingyen területet bocsájt rendelkezésre, természetesen, hogy a kedvezőbb megoldás az, ha a műhelyt a rendező szomszédságában építik.

Sikerült is elérni a tárgyalások során, hogy *úgy a műhely, mint a fűtőház ide épüljön*. A Máv. beruházási költségeiben a két szegedi intézmény céljaira, első részletül másfél millió korona foglaltatik.

A két, kétszeresére bővített intézmény 30 hold területen létesül. Az új műhely egyike lesz az ország legnagyobb vasuti műhelyeinek. Ma 600 munkást foglalkoztat, a kibővítés után 1200 munkás fog dolgozni benne.

A központi pályaudvar létesítését oélzó tárgyalások értesüléseink szerint ezideig semmi eredményre sem vezettek.

Azzal, hogy az új műhely és fűtőház — ha csak évek múltán is — alsóvárosra kerül, újult erővel nyomul előtérbe a rókusiaknak az a régi panasza, hogy ez a városrész állandóan mostoha bánásmódban részesül és szóba sem kerül az utóbbi években, ha új intéz-

kolva, ragyogva, gyémántsillagokkal, szép volt ő, mint távoli gyermekkorunk egy elfeledett álma. Én beszéltem — könyvekkel telt meg a szemem és a szívem boldogan dobogott. És én láttam, láttam végre, mint választja szét ajkait egy kedves, könyörületos mosoly; rángatózva emelkedtek a pillái, lassan, félénken, végtelen bizalommal fordította felém a fejcskáját és ...

Ilyen kacajt még sohasem hallottam.

— Nem, nem, én nem tudok, — nyögte ő, a fejét visszavetve és megint harsogó kacajba tört ki.

Óh! Ha nekem csak egy percre is emberi ábrázatot adnának! Az ajkaimat haraptam, forró arcomon könnyeim peregtek végig és ez, ez a hülye fizionómia, melyen minden a maga kellő helyén volt: orr, szem és szája, maga elé meredt meggingathatatlan butaságában félelmetes egykedvűséggel. És a mikor én tarka lábaimon tova cammogtam, még sokáig követett a harsogó kacaj, mint hogyha rémületes magasságból ezüst vizsugarak hullának le és vidám csengéssel zúzódnának össze a kemény sziklákon.

*

Szétszórva az álmos uton végig, hazamentünk és fölzavartuk az éjszakai csendet friss, izgatott hangjainkkal. Egyik pajtásom így szólt hozzám:

— Neked örültem nagy sikered volt. Én még sohasem hallottam ilyen kacajt ... Megállj te, mit csinálsz? Miért téped össze az álarcodat? Fiúk, ő megőrült! Nézzétek, összeszaggatja a jelmezét! Ó sir!

mények létesítéséről van szó. A vasuti műhelyen kívül Rókusé ma a közközház, a dohánygyár, a légszuszgyár és a villamos vasút. Ezek közül csak az utóbbit adta a mostani hatóság ennek a városrésznek, amely nagyon meg fogja érezni, ha a vasuti műhely alsóvárosra kerül, mert az a 600 munkás, aki itt dolgozott, javarészt Rókuson lakott. De elkerül Rókusról — remélhetőleg öt éven belül — a közközház is.

Jól tudjuk, hogy a városra sokkal jobb megoldás az, ha az alsóvárosi városi területen épül az új vasuti műhely és fűtőház. Az új kórház számára is aligha lehetne találni Rókuson megfelelő területet. Ezt a két intézményt tehát el kell vinni Rókusról, anélkül, hogy azt a ballépést követné el a hatóság, hogy az egyik városrészt a másik rovására fejlessze.

Jogos azonban az a kívánság, hogy új intézmények létesítésénél már most gondoskodjék a tanács kárpótlásról. Ezt kívánja a város arányos és egyenletes fejlesztése és az a jogos magánérdek, mely egy-egy új intézmény létesítésében erőinek és létföltételeinek társadalmi gyarapítását véli látni.

Hóvihar az egész országban.

Borzalmas pusztulások.

(Saját tudósítónktól.) Szép tavaszi reményeinkre lecsapott a tél hidege, dermedt fagy a piros orral, reszkető tagokkal, gallérba huzott nyakkal, szomorúan járkálunk a hideg utcákon. Irtózatossá itéletidő viharzott végig tegnap a fővárosban. Hajnali 4 óra tájban kezdődött a vihar, iszonyú szél bömbölt az utcákon s hatalmas pihékben kavargva omlott a hó csaknem estig. A ciklonszerű hóvihar mérhetetlen károkat okozott az országban. A fővárosban csaknem *négyezer telefon vált hasznavehetetlenné* és a táviróhuzalok is elpusztultak a legtöbb helyen. Több száz háztető erősen megrongálódott. A vidéken ugyancsak pusztítva rohant végig az áprilisi itélet. A telefon- és táviróvonalak az ország legtöbb helyén annyira megromlottak, hogy *az összeköttetés a fővárossal jórésztben megszakadt*.

Sokkal súlyosabb ennél a fagy pusztítása; a gyümölcsösök tönkrementek, az őszi vetés odavan. Ezt máris érezhetni, mert a városok piacain tegnap óta erősen *megdrágultak* az élelmiszerek. Hogy mennyire megokolt a drágulás, még nem tudni, még nem kaptunk teljes képet a vidéki katasztrófákról, de a beérkezett értesülések máris megdöbbentő perspektívát tárnak elénk. A szörnyű időjárás a sportkedvelőknek is elrontotta vasárnapi mulatságát.

A városi ember természetesen a maga kényelmén és üres zsebében keresztül látja ezt az idetévedt, kegyetlen áprilisi telet. A kávéházi ablak mögül vagy a korzón s a belvárosi utcákon nem látjuk a lefagyott rügyeket, a gyümölcsfák megbénult ágait, alig bimbózott, máris korcs virágait s velük a rengeteg, fölmérhetetlen kárt, amely gazdasági nyomoruságunkban kétszeres, sőt százszoros sullyal nehezedik ránk. A gazda, viszszafojtott könnyekkel, összeszorított ajakkal megy végig a gyümölcsösök és a vetemények között, a pusztítás országutjain, siratja veszteségét, temeti reménységét. Miniket, boldogtalanokat, nem kárpótol a gyári ipar, mi nem vigasztalódhatunk avval, hogy a kemény nem fagy le, a mi mezőgazdasági

kivételünk helyébe nem tudunk ipari exportot teremteni máról-holnapra. Ez a kései tél még azokat a reménységeket is elsorvasztja, amikkel az új életet fakasztó tavasz biztatja minden kincséből kiforgatott lelkünket. A balkáni háború okozta európai nyugtalanság ránk zúdította a gazdasági krízist, a pénztelenséget s mi, szegénységünkben, egyoldalú ökonomiánk mellett sokszorosan érezzük a csapást és szenvedjük kártevéseit. Kereső fiaink java fegyverben áll, ami talán még szerencse ebben a sirnivaló katasztrófában, mert mit tennénk velük, hol adnánk munkát nekik, mikor így is a munkanélküliség fekete réme kísért.

A rémületes hóviharban, mely szombatról vasárnapra virradó éjjel dult az egész országban, *mindenfelé megrekedtek a vonatok* s közülök nem is egy órahosszat vesztelt nyílt pályán, mert a vágányokat annyira belepte a hó, hogy a mozdonyok se előre, se hátra nem voltak képesek megmozdulni. A pályaudvarokon a késéseket jelző feketetáblák mellé pótlótáblákat kellett akasztani, mert *nem fért el rajtuk a rengeteg forgalomzavart hirdető írás*. A vonatokat, illetőleg hozzátartozóit váró közönség kétségbeesetten vett tudomásul minden egyes késést s izgatott várakozásban szitkozódva ácsorgott a pályaudvarok hideg perronján.

A budapesti keleti pályaudvaron beérkezett vonatok közül legtöbbet késett a *fiumei* gyorsvonat, mely teljes négyórás késéssel vánszorgott be délben Budapestre. A dél-eltti brucki gyorsvonat egy órát késett, a személyvonat kettőt, a fiumei személyvonat amelynek 8 óra 05 perckor s a gyorsvonat, melynek 9 óra 35 perckor este kellett volna Budapestre megérkeznie, tíz órakor még jelezve sem voltak. A többi vonat mind harminc-negyven perccel később érkezett meg a menetrend szerinti időnél. A nyugati pályaudvarra befutó 1407. számú zsolnai személyvonat reggel háromnegyed hét helyett fél kilenckor, az esztergomi személyvonat egyórára késéssel érkezett meg s ugyanannyit vesztelt a nyílt pályán a bécsi személyvonat is. *Félórás késése volt a keleti expressznek is* s egy órát késett az esti bécsi személyvonat is. Egyetlen vonat sem érkezett meg rendes időben, minimálisan huszonöt pernyi késése volt mindegyiknek. A déli vasuton ugyanilyenek voltak az állapotok.

Az utasok félig megfagyva, betegesen érkeztek meg, mert *a fűtés ugyszólván egyetlen vonaton sem funkcionált* s az utasoknak reszkette, fázva kellett órákhosszat egy helyben ülniök.

Budapestről jelenti tudósítónk: A táviró-, de különösen a telefonhálózatban beállott üzemzavar oly nagyméretű, hogy hetek kérdése, míg minden újra rendbejön. Az üzemzavarról, amely szinte egész Budapest és az ország legnagyobb részének táviró- és telefonközlekedését megbénította, ezeket mondták a központban tudósítónknak:

— Ilyen katasztrófális esetre nem tudunk emlékezni. Magyarországon ily üzemzavar még sohasem volt. Előfordult, hogy tavaszi esőzéseknél és zuzmarás időben tizenhat-tíz óráig tartó tetőtartó-szerkezetünk ki-dült, de most körülbelül *százhatvan* tetőszerkezet dült ki. Budapesten *ötezer* telefonállomás rossz. Az interurbán-vezetékeknek egyhatodrésze, a táviró vezetékeknek pedig egyötödörösze jó. A többi tönkrement. A katasztrófát közvetlenül az a lágy hó okozta, amely rárakodott a drótokra. A támogató szerkezetek nem bírták és kidőlték. Ez a vidéki oszlopokra is vonatkozik. Mi természetesen mindent elkövetünk, hogy mielőbb rendbejőjjünk. Pénzt nem kimélünk. *A vidékről*